

kvæde Høiesteretsdommen. De kunne gjøre det hurtigere eller langsommere, det beror paa dem selv. Og Regjeringen har ved sin Praxis i dette Tilfælde viist os, at det beror paa dens eget vilkaarlige Skjøn, naar Fængslingen skal foregaa. Om Morgenen sender den Bud til Folkethingets Formand, at næste Dag skal han fængsles, og om Aftenen faar han Bud om, at det er blevet udfat, til visse Forhandlinger i Folkethinget ere forbi. Hvorfor saa ikke udfætte det, til hele Rigsdagssamlingen er forbi? Regjeringen har her givet sig til at skjønne over, paa hvilket Tidspunkt af Rigsdagens Forhandlinger et af Folkethingets Medlemmer, ja dets Formand, bedst kunde undværes. Det er ellers kun Thinget selv, der kan skjønne over dette Spørgsmaal. Men her har Regjeringen tilladt sig at skjønne derover og derved viist, at den har handlet alalbeles vilkaarlig. Hvis det havde været paa Grund af Dommen, den havde gjort det, havde den gjort det strax, men den har gjort det efter sin egen Villie, gjort det, da den fandt det passende. Den har ikke fundet det passende at lade det vente, indtil Rigsdagsamlingen var forbi. Det kan ikke hjælpe, at Høire og Regjeringen vil skyde sig ind under, at Fængslingen er fæst efter Dommen, Fængslingen er fæst efter Regjeringens frie Skjøn aldeles vilkaarlig, ene og alene paa dens Ansvar. Og hvad saa denne Dom angaar, skulde det undre mig meget, om man ikke for Dieblisset kunde skaffe sig saa mange Domme, som man havde Øyst til. Denne Regjering kan jo efter sin Praxis, saasnart Rigsdagen er hjemsendt, udfætte en foreløbig Lov, som endnu stærkere end Loven af 2den November forbyder at dadle Regjeringens Handlinger, og saa kan den faae enhver som helst Oppositionsmand dømt efter denne Lov — Domstolene skulle jo holde sig til Loven, siger man — og faae ham fængslet under Rigsdagsamlingen. Regjeringen behøver ikke at lade ham fængsle før, den kan godt vente, til Rigsdagen er aabnet og saa lade ham fængsle; thi det har Regjeringen ved sin Handlemaade viist, at den kan vente, til den finder det passende.

Derfor maa vi protestere mod dette. Vi vide meget godt, at denne Regjering ikke agter den Protest, der kommer fra Folkethinget. Vi vide, at det ikke en Gang overfor denne Regjering vilde hjælpe, hvis vi fik Domstolene til at underkjenne dens Handlemaade. Thi denne Regjering har jo Udveie nok. Den kunde sagtens finde en „rigtig“ Fortolkning, hvorefter den endda kunde faae en Rigsdagsmand fængslet. Naar en Oppositionsmand paa et offentligt Møde udenfor

denne Sal angreb Regjeringen paa en saadan Maade, at man fandt det stridende f. Ex. mod Loven af 2den November, kunde denne Regjering og dens Prokuratorer med største Lethed komme og sige: Du er grebet paa ferst Gjærning, altsaa skal du fængsles ligesstrax. Denne Fortolkning er i hvert Fald ligesaa god, ja, meget bedre end de fleste halsbrækkende Fortolkninger, der nu opstilles. Vi vide meget godt, at vi under denne Regjering ikke have Spor af Sikkerhed mere. Der er ingen Grændse for, hvad vi kunne vente af denne Regjering, efter hvad den har gjort. Det ere vi belævede paa. Men vi have paa den anden Side den Pligt at nedlægge vor Indsigelse derimod. Vi have den Pligt overfor Regjeringen, overfor hele Folket, overfor Indlandet og Udlandet at gjøre Vort til, at det bliver klart, at det, der her foregaa, er den rene og skæreste Absolutisme og og det under en ulovlig Form. At det er Indgreb i Folkets, Bølgernes og Rigsdagens Ret, der sker, den ene Dag grovere end den anden, have vi den Pligt at paavise. Thi Grundloven har bestemt Folkethinget saavel som Landstinget, men særlig Folkethinget til at være en kontrollerende Myndighed overfor Regjeringen eller med andre Ord til at være Regjeringens vaagne Samvittighed. Jeg forstaar meget godt, at Regjeringen helst vil af med os saa snart som muligt. Samvittigheden er en meget ubehagelig Gæst, naar man gjør noget Galt; men saa længe vi ere her, er det vor Pligt at holde Regjeringen til Jlden, at vise de Feil, den har begaaet, og hvorledes den har handlet med den Grundlov, den har besvoret. Det er vor Pligt, og den bør vi opfylde. Derfor har Udvalget foreslaaet Thinget at vedtage et Forslag til Beslutning, idet Udvalget tillige har ment, at dette Forslag er saaledes formuleret, at det kommer til at afgjøre begge de to Sager, jeg omtalte i Begyndelsen af mit Foredrag: Fængslingen baade af Folkethingetsmanden for Thisted Amts 4de Valgkreds (Navn) og af Folkethingetsmanden for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) med særligt Eftertryk paa, at man endog har vovet sig til aldeles vilkaarligt at fængsle Folkethingets Formand midt under Samlingen, paa en Tid, da han tog virksom Del i Folkethingets Forhandlinger. Forslaget til Beslutning lyder saaledes: „Folkethinget nedlægger Indsigelse mod de Brud paa Bølgernes og Thingets Ret, der ere skete derved, at Folkethingetsmand, ja endog Folkethingets Formand, i Strid med Grundlovens § 57 er bleven fængslet paa en Tid, da Rigsdagen var samlet, og uden at Thingets Samtykke var indhentet“.